Die Khawārij und Sure 5 Vers 44

Veröffentlicht am 3. Juni 2026 · Stand: 13. November 2026 · 4 Min. Lesezeit

---

Allāh sagt:

> *«Und wer nicht richtet mit was Allāh herabgesandt hat,* ***so sind jene die Kāfirūn****» [5:44]*

Wir glauben an diesen Vers und sagen, wie der Vers sagt: Wer nicht richtet mit dem, was Allāh herabgesandt hat, so ist er ein Kāfir.

Einige der Mushrikūn, die mit den Schlussfolgerungen dieses Verses ein Problem haben, versuchen aber die Bedeutung dieses Verses zu entstellen und zu verändern. Sie legen zusätzliche Bedingungen fest, die keiner der klassischen Gelehrten erwähnt hat.

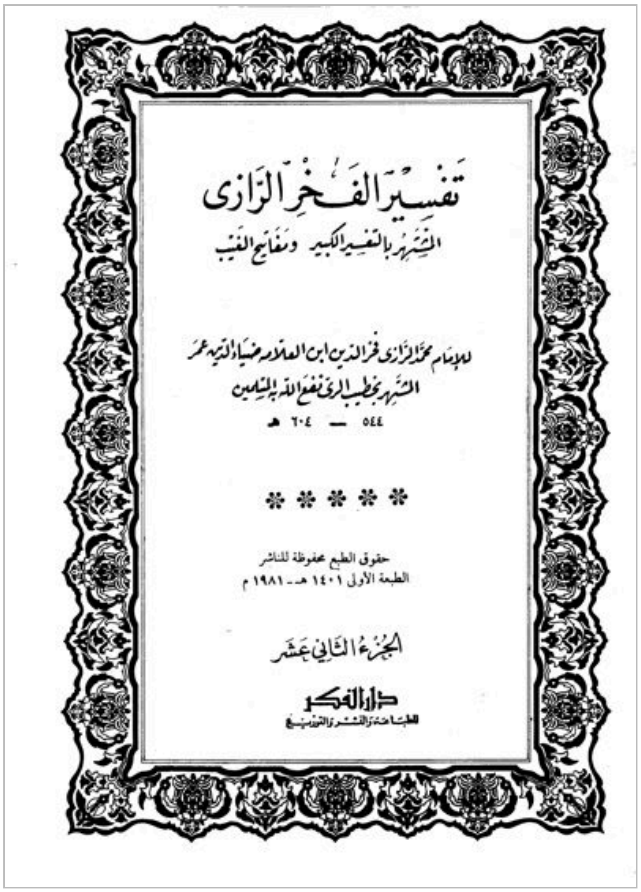
Wer sich weigert, sich der Sharī'a zu unterwerfen, sei es auch nur in einer einzigen Angelegenheit, ist ein Kāfir. Wer sich der Sharī'a unterwirft, aber in einigen Angelegenheiten nicht in Übereinstimmung mit der Sharī'a handelt, der ist ein Fāsiq, kein Kāfir. Ohne jeden Zweifel haben wir es heute mit der ersten Kategorie zu tun. Denn die Herrscher auf dem Boden, der den Muslimen zusteht, stellen ausgedachte Gesetze und Regeln über die Sharī'a Allāhs. Und jeder, der das tut, aus welchem vorgeschobenen Grund auch immer, ist ein Tāghūt und Kāfir, den man in seinem Handeln als Muslim nicht unterstützen kann.

Imām ar-Rāzī (gest. 606 هـ) sagte über den Glauben der Khawārij zu Sure 5 Vers 44:

> *„Die dritte Angelegenheit: Die Khawārij sagten: ‚Jeder, der gegenüber Allāh ungehorsam war, so ist er ein Kāfir'. Und die Allgemeinheit der Imāme sagte: ‚Die Angelegenheit ist nicht so (wie sie behaupten)'. Was die Khawārij anbelangt, so haben sie diesen Vers (Sure 5 Vers 44) als Argument angeführt und sie sagten: ‚Es ist ein Text bezüglich, dass jeder, der mit etwas anderem richtet als was Allāh herabgesandt hat, ein Kāfir ist. Und jeder, der gesündigt hat, der hat mit etwas anderem gerichtet, als was Allāh herabgesandt hat. So bedingt es, dass er ein Kāfir ist' Die Kalām- und Tafsīr-Gelehrten erwähnten Antworten über diesen Einwand.*
>
> *(Daraufhin erwähnte ar-Rāzī verschiedene Antworten auf die Behauptung der Khawārij, dass jede Sünde angeblich Kufr sei. Darunter auch die folgende Antwort)*
>
> *Und das Zweite: ʿAṭāʾ (gest. 115 هـ) sagte: ‚Es ist ein Kufr unter Kufr (Kufr dūna Kufr)' Und Ṭāwūs (gest. 106 هـ) sagte: ‚Es ist kein Kufr, der einen aus der Religion befördert, wie (bei jemandem) der Allāh und den Jüngsten Tag gegenüber Kufr macht'"*

Die Mushrikūn missbrauchen die Tafāsīr der Gelehrten über Sure 5 Vers 44, um den Anschein zu erwecken, dass die Gelehrten die Tawāghīt in ihrem Kufr entschuldigt hätten. Wie wir hierbei gesehen haben, haben die Khawārij Sure 5 Vers 44 als Argument für ihre falsche Lehre herangezogen, dass das Begehen einer Sünde jemanden zum Kāfir machen würde. Das ist falsch. Die Mushrikūn verschweigen, dass die Khawārij auf diese Art und Weise mit diesem Vers argumentiert haben, weil sie bestrebt sind, die Muslime als Khawārij zu erklären, und weil sie den Kufr verteidigen wollen. Sie möchten die Muslime als Khawārij erklären, damit sie verfolgt und eingesperrt – oder schlimmer – werden. Deswegen versuchen sie stets, die Irrlehre der Khawārij mit der Ablehnung des Tāghūt gleichzusetzen.

Und von ihren bekanntesten Listen und Tricks, mit denen sie versuchen, ihrem Shirk eine islāmische Legitimität zu verschaffen, ist, dass sie die Aussagen der Salaf über Kufr dūna Kufr im Kontext der Tawāghīt zitieren, obwohl diese niemals dafür spezifiziert oder festgelegt wurden – ganz im Gegenteil. Wären die Aussagen von ʿAṭāʾ und Ṭāwūs auf das bezogen, was die Mushrikūn behaupten, und zwar auf diejenigen, die ein erfundenes Gesetz über das Wort Allāhs stellen, dann hätte die Erwähnung ihrer Aussage in diesem Kontext keinen Sinn gehabt. Denn direkt zuvor erwähnte ar-Rāzī eine Reihe von Gründen, warum ein Muslim in Kufr dūna Kufr fallen kann, wie Gier und Bestechung. Keiner der klassischen Gelehrten hat diese Aussagen auf unsere Situation bezogen. Sondern es sind diese Mushrikūn, die den Kontext versuchen zu ändern und auf alles auszuweiten, um auch diejenigen Kuffār mit einzuschließen, die sich weigern, sich der Sharīʾa zu unterwerfen.

تفسير الفخر الرازي

المشتهر بالتفسير الكبير ومفاتيح الغيب

للإمام محمد الرازي فخر الدين ابن العلامة ضياء الدين عمر

المشتهر بخطيب الري نفع الله به المسلمين

٥٤٤ — ٦٠٤ هـ

حقوق الطبع محفوظة للناشر
الطبعة الأولى ١٤٠١ هـ - ١٩٨١ م

الجزء الثاني عشر

دار الفكر
للطباعة والنشر والتوزيع

حقوق الطبع محفوظة للناشر
الطبعة الأولى ١٤٠١ هـ - ١٩٨١ م

دار الفكر للطباعة والنشر والتوزيع : لبنان - بيروت - حارة حريك شارع عبد النور
هاتف ٢٧٣٦٥٠ - ٢٧٣٨٧ ص . ب ٧٠٦١ برقيا فيكسي

من غير مبالاة ، خاطب اليهود الذين كانوا في عصر رسول الله ﷺ ، ومنعهم من التحريف والتغيير .

واعلم أن إقدام القوم على التحريف لا بد وأن يكون لخوف ورهبة ، أو لطمع ورغبة ، ولما كان الخوف أقوى تأثيرا من الطمع قدم تعالى ذكره فقال (فلا تخشوا الناس واخشون) والمعنى إياكم وأن تحرفوا كتابي للخوف من الناس والملوك والأشراف ، فتسقطوا عنهم الحدود الواجبة عليهم وتستخرجوا الحيل في سقوط تكاليف الله تعالى عنهم ، فلا تكونوا خائفين من الناس ، بل كونوا خائفين مني ومن عقابي .

ولما ذكر أمر الرهبة اتبعه بأمر الرغبة ، فقال ﴿ ولا تشتروا بآياتي ثمنا قليلا ﴾ أي كما نهيتكم عن تغيير أحكامي لأجل الخوف والرهبة ، فكذلك أنهاكم عن التغيير والتبديل لأجل الطمع في المال والجاه وأخذ الرشوة . فان كل متاع الدنيا قليل ، والرشوة التي تأخذونها منهم في غاية القلة ، والرشوة لكونها سحتاً تكون قليلة البركة والبقاء والمنفعة ، فكذلك المال الذي تكتسبونه قليل من قليل ، ثم انتم تضيعون بسببه الدين والثواب المؤبد ، والسعادات التي لا نهاية لها .

ويحتمل ايضا أن يكون اقدامهم على التحريف والتبديل لمجموع الأمرين ، للخوف من الرؤساء ولأخذ الرشوة من العامة ، ولما منعهم الله من الأمرين ونبه على ما في كل واحد منهما من الدناءة والسقوط كان ذلك برهانا قاطعا في المنع من التحريف والتبديل .

ثم إنه أتبع هذا البرهان الباهر بالوعيد الشديد .

فقال ﴿ ومن لم يحكم بما أنزل الله فأولئك هم الكافرون ﴾

وفيه مسألتان :

﴿ المسألة الأولى ﴾ المقصود من هذا الكلام تهديد اليهود في اقدامهم على تحريف حكم الله تعالى في حد الزاني المحصن ، يعني أنهم لما أنكروا حكم الله المنصوص عليه في التوراة وقالوا : إنه غير واجب ، فهم كافرون على الاطلاق ، لا يستحقون اسم الايمان لا بموسى والتوراة ولا بمحمد والقرآن .

﴿ المسألة الثانية ﴾ قالت الخوارج : كل من عصى الله فهو كافر . وقال جمهور الأئمة : ليس الأمر كذلك ، أما الخوارج فقد احتجوا بهذه الآية وقالوا : إنها نص في أن كل من حكم

وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنفَ بِالْأَنفِ وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ

بغير ما أنزل الله فهو كافر ، وكل من أذنب فقد حكم بغير ما أنزل الله ، فوجب أن يكون كافراً .

وذكر المتكلمون والمفسرون أجوبة عن هذه الشبهة : الأول : أن هذه الآية نزلت في اليهود فتكون مختصة بهم ، وهذا ضعيف لأن الاعتبار بعموم اللفظ لا بخصوص السبب ، ومنهم من حاول دفع هذا السؤال فقال : المراد ومن لم يحكم من هؤلاء الذين سبق ذكرهم بما أنزل الله فأولئك هم الكافرون ، وهذا أيضا ضعيف لأن قوله (ومن لم يحكم بما أنزل الله) كلام أدخل فيه كلمة « من » في معرض الشرط ، فيكون للعموم . وقول من يقول : المراد ومن لم يحكم بما أنزل الله من الذين سبق ذكرهم فهو زيادة في النص وذلك غير جائز . الثاني : قال عطاء : هو كفر دون كفر . وقال طاوس : ليس بكفر ينقل عن الملة كمن يكفر بالله واليوم الآخر ، فكأنهم حملوا الآية على كفر النعمة لا على كفر الدين ، وهو أيضا ضعيف ، لأن لفظ الكفر إذا أطلق انصرف الى الكفر في الدين . والثالث : قال ابن الانباري : يجوز أن يكون المعنى : ومن لم يحكم بما أنزل الله فقد فعل فعلا يضاهي افعال الكفار ، ويشبه من أجل ذلك الكافرين ، وهذا ضعيف أيضا لأنه عدول عن الظاهر . والرابع : قال عبد العزيز بن يحيى الكناني : قوله (بما أنزل الله) صيغة عموم ، فقوله (ومن لم يحكم بما أنزل الله) معناه من أتى بضد حكم الله تعالى في كل ما أنزل الله فاولئك هم الكافرون ، وهذا حق لأن الكافر هو الذي أتى بضد حكم الله تعالى في كل ما أنزل الله ، أما الفاسق فانه لم يأت بضد حكم الله الا في القليل ، وهو العمل ، أما في الاعتقاد والاقرار فهو موافق ، وهذا أيضا ضعيف لأنه لو كانت هذه الآية وعيدا مخصوصا بمن خالف حكم الله تعالى في كل ما أنزل الله تعالى لم يتناول هذا الوعيد اليهود بسبب مخالفتهم حكم الله في الرجم ، وأجمع المفسرون على أن هذا الوعيد يتناول اليهود بسبب مخالفتهم حكم الله تعالى في واقعة الرجم ، فيدل على سقوط هذا الجواب ، والخامس : قال عكرمة : قوله (ومن لم يحكم بما أنزل الله) انما يتناول من أنكر بقلبه وجحد بلسانه ، أما من عرف بقلبه كونه حكم الله وأقر بلسانه كونه حكم الله ، الا أنه أتى بما يضاده فهو حاكم بما انزل الله تعالى ، ولكنه تارك له ، فلا يلزم دخوله تحت هذه الآية ، وهذا هو الجواب الصحيح والله أعلم .

كتاب تفسير الرازي، الرازي، سورة المائدة آية ٤٤، ج١٢ ص٦و٧

ZITIERVORSCHLAG

Irshād Media (2026): Die Khawārij und Sure 5 Vers 44. https://irshadmedia.com/de/posts/die-khawarij-und-sure-5-vers-44/ (abgerufen am 18. November 2026).

Kurzlink: irshadmedia.com/de/p/186/

Quelle: https://irshadmedia.com/de/posts/die-khawarij-und-sure-5-vers-44/ · Abgerufen am 18. November 2026